

István Csaba versei

Napfény nélkül

természetbe menekülök,

fűbe rejtőzve a felhők alá, napot temetek.

Felhők alá, az ég felé, hogy sötét legyen a hangomba.

A föld alá a szép felé..

Napot temetek

Hogy sarjadjon a szép, hogy maradjon a fény.

Tenedek

Lépésről lépésre

elengedett fuvallatok..
álmodoznak a rácsszagú falak..
kínokat osztanak a vallatók

Szenvedő és okozója ?

Sétál szembe, háttal.
.. egy volt magamra emlékeztető alak.